

FONTS DOCUMENTALS: Qüestions particulars

Fonts

Les fonts documentals d'un diccionari són les fonts per excel·lència, ja que indiquen quins són els documents de base que avalen la informació recollida en un dels camps de text d'una fitxa terminològica.

Segons el camp on consti una font documental, podem distingir-hi dos **valors** una mica diferents:

- (1) **En denominacions i equivalents:** La font documental garanteix que una denominació o un equivalent tenen exactament aquella mateixa forma lingüística en el context on s'ha trobat.

Però: Compten com a formes idèntiques les formes que difereixen per la flexió (singular o plural, representació de femení, temps verbal diferent, etc.), ja que són diferències que es deuen als criteris de representació i no a la forma en si.

- (2) **En la definició i les notes:** La font documental informa que una definició o una nota documental han extret la informació (del tot o en part) d'un context determinat, generalment amb una redacció diferent.

Pel que fa a l'**estructura**, els codis de font documental no són del tot lliures sinó que segueixen uns patrons establerts, sovint amb l'aplicació d'uns sufixos recurrents.¹

En la utilització de les **fonts documentals** s'han de tenir en compte diverses qüestions:

Característica	Conseqüències
Importància qualitativa En les fonts és més important la rellevància que la quantitat	<i>Normativitat:</i> Una font normativa fa innecessàries altres fonts lexicogràfiques
	<i>Versions:</i> No té sentit recollir la mateixa obra en dues versions (íntegra i simplificada)
	<i>Fonts regides:</i> No cal recollir una font i la font que la regula (per exemple, un mitjà de comunicació i el llibre d'estil que fa servir)
	<i>Mitjans de comunicació:</i> Convé tenir en compte com a criteris de tria la difusió, la representativitat territorial i la representativitat de tipologia (paper, audiovisual, en línia)
Llengua de documentació És preferible la documentació en diccionaris monolingües i contextos reals	En denominacions i equivalents, la documentació en repertoris multilingües és vàlida si es tracta d'una obra amb autoritat en totes les llengües; si no, s'ha de considerar una font secundària.
Jerarquia No té el mateix valor una forma principal que una de secundària o utilitzada esporàdicament	En denominacions i equivalents, és important indicar si es documenten en un diccionari com a formes secundàries (té menys valor que si són principals) o si s'utilitzen en l'interior d'una definició o un exemple (té menys valor que si tenen article propi)

¹ Vegeu *FONTS DOCUMENTALS: Estructura dels codis*, a Fonts.